

A szövetség - novella Éjnmágus tollából!

Írta: Abbas Krisztián

2018. november 02. péntek, 16:10 - Módosítás: 2018. november 02. péntek, 19:00

A szövetség

Kalandozó még sosem járt Khór földjén. Nem csak azért, mert talán még a hírére se hallották, de ha hallottak volna róla, akkor sem tudnák, hogy merre keressék. Persze azért mindegyiküknek van véleménye a lakóiról, mert azt gondolják, néhány koszos ork falu vagy züllött varkaudartábor feldúlásával már mindent megtudtak róluk. Talán nem árulok el nagy titkot, ha megsúgom: fogalmuk sincs semmiről.

Khór jól elrejtette a népét, és birodalma kapuját szigorúan őrzik. Csakis az arra érdemesek léphetnek át rajta, és persze egy sehonnai kalandozó, legyen az akár félisteni hatalommal bíró harcos, vagy világokat rémítő mágus, sosem juthat a határain belülre. A rúnák, amik a kapu ezeréves szikláit ékítik, oly régi időkben, oly hatalommal készültek, amit a jelenkor varázslói nemcsak, hogy nem törhetnek meg, de még a megértésüktől is mérföldekre vannak! Egy jobb korban készült átjáró az, ami egy szebb, őszintébb korszakra nyílik.

Éjnmágus azon kevesek egyike, akik tudják, hol keressék a Diadalkaput, és talán az egyetlen olyan idegen, akinek esélye is van átlépnie rajta. A medál, amit felmutat a közönséges szem előtt észlelhetetlen öröknek, ősbibb, mint bármi a Yaurr Birodalomban. Egyidős az magával a kapuval, és az árnyak közt strázsáló, eleven-kő őrszobrokkal. A medál látványa talán nem volna

A szövetség - novella Éjmágus tollából!

Írta: Abbas Krisztián

2018. november 02. péntek, 16:10 - Módosítás: 2018. november 02. péntek, 19:00

elég, de Éjmágus elsuttog még néhány delejes varázsszót is, ami meghátrálásra készíti a kapuőröket. Az avatatlanok számára csupán folyondárral benőtt romoknak tűnő Diadalkapu a varázslat hatására megmutatja magát. Hat ember magasra tornyosulva épül fel néhány pillanat alatt a szerteszórt törmelékből, sziklákból, porból és kötőanyagból, mintha csak a felrobbanásának lenne tanúja a mágus, pillanatról-pillanatra visszafelé tekerve az idő kerekét. Hamarosan egy tökéletes építmény víziója áll össze a két csonka, megdőlt sziklatömb helyén, láttatva a túloldali tájat, és öröket.

Az illúzió teljes, és mégsem az. Van valami nehezen megfogalmazható zavar a látvány és a valóság közti összhangban, amire persze Éjmágus ügyet sem vet, ahogyan átlényegül a szappanbuborék-szerű dimenzióhártyán. A túloldalon egy egész osztag rémlovag várja, ahogyan annak lennie is kell. Élükön Mantiron áll, karba font kézzel szemlélve az érkezőt. Végigmérik egymást, majd a varkaudar intésére a testőrök szó nélkül zárkóznak a varázsló mellé.

– Késtél, mágus – hörgi. – Nem szereti, ha megváratják.

– Tudom, parancsnok, és hidd el, jöttem volna gyorsabban, de számos akadály gördült utamba, mivel előre nem számolhattam. Ő meg fogja érteni – bizonygatja, miközben lopva körülnéz.

Khór birodalma szépen művelt földeket, buja, haragoszöld rengetegeket, és hatalmas hegyeket

A szövetség - novella Éjmágus tollából!

Írta: Abbas Krisztián

2018. november 02. péntek, 16:10 - Módosítás: 2018. november 02. péntek, 19:00

mutat. Pont olyan itt minden, amilyennek lennie kellett, úgy háromezer évvel ezelőtt – gondolja Éjmágus, és persze tudja, hogy a helyes kérdés nem az, hogy hol vannak most, hanem az, hogy mikor? Az ősi istenek világában, mikor Chara-din még áttörhetetlen börtönében vegetál, Bufa és Rhatt pedig bölcsen és igazságosan osztoznak a valóság irányítása felett. Mikor még híre sem volt az Új Panteonnak, a Világégésnek, és annak a sok-sok szörnyűségnek, amit a Zan okozott.

A kövezett út egy kis térre vezeti őket, ahol a Diadalkapuhoz hasonló, de annál sokkal kisebb átjárók sorakoznak rendre, félkörben. Mind mögött más-más táj tárul fel a túloldalon. A középső, mindnél cifrábban ékített, és legjobban őrzött kapu kőíve alatt egyenest a főváros nyüzsgő, hemzsegő élete mutatkozik. Egyenest efelé az átjáró felé tartanak.

– Nem látunk szívesen – fröcsögi Mantrion, és Éjmágus jól tudja, milyen nehezeére esik a Yaurri közös szavainak kiejtése a recsegő, hörgő anyanyelvéhez szokott varkaudarnak.

– Tudom én jól, parancsnok, és nem is háborgatnám népedet, ha nem volna dolgom oly sűrűn fontos.

A testőrség hátramarad a kapu külső oldalánál, és átadják a mágus kíséretét a városőröknek. A kapun túl a varázsló sanda és fürkésző, csodálkozó és óvatos, gyűlölködő és harcias tekintetek vegyes ösztüzétől kísérvé csatlakozik a már türelmetlenül toporgó őrséghez. Az őrparancsnok, egy kérges arcú, kiöregedett hadúr, egyetlen morranással utasítja maga mellé az idegent, és jól kilép, hogy ezzel is kényelmetlenül gyors tempóra készítse a varázslót. A féltucatnyi fegyveres, zárt alakzatban, némán csörtet mögöttük.

A várost igazából össze sem lehet hasonlítani a Tűzvihart átvészelt településekkel. Azok minden tekintetben eltörpülnek emellett az óriás mellett. Gigászi méretekkel, a lakosok végeláthatatlan áradatával, a pénz és a gazdagság elképesztő megnyilvánulásával csak

A szövetség - novella Éjmágus tollából!

Írta: Abbas Krisztián

2018. november 02. péntek, 16:10 - Módosítás: 2018. november 02. péntek, 19:00

nehezen telhet be a szem. Égre törő tornyok, és cifrára festett házak között széles, kövezett utak futnak, ahol kordék, gyalogosok és lovasok közt törnek utat maguknak. Az ablakokból kíváncsi kölykök füttyögnek, amihez a távolból harangzúgás, és a piac szüntelen lármája nyújt monoton háttérmozaj.

A fásasztó és hosszadalmas gyalogút a fellegvárhoz közeledve ráadásul meredeken emelkedni kezd, a parancsnok pedig nem irgalmaz az időződő varázslónak, kíméletlen tempót diktál. Éjmágus persze egyetlen varázsigéjével is átszelhetné a hátralévő távolságot, sokkal gyorsabban még egy szemvillanásnál is, de tudja jól, hogy tisztelnie kell a vendéglátóit, és nem sodorhatja veszélybe küldetését merő kivagyiságból. Úgyhogy bárhogy is szúr az oldala, bármennyire is kapkodva szedi a levegőt, fogcsikorgatva tartja a lépést a vén hadúrral.

Egy fertályórával később aztán adódik alkalma, hogy jól kifújja magát, mert a nagyvezér alaposan megvárhatja. Mire a színe elé kerülhet, már jócskán besötétedik odakint.

A főparancsnoki csarnok csak félig-meddig hajaz egy kőből épített kastélyra. Bár falak veszik körül, és hatalmas kapuja is egy erődítményt mintáz, tetőt nem emeltek fölé. A főterembe lépők elől a csillagokat a puszták népeinek jurtáira emlékeztető, favázás, cserzett bőrökkel fedett boltozat rejt. A sátor talapzatát képező, kétember magas kőépítményen, körben soktucatnyi fáklyát helyeztek el, ami kísértetiesen imbolygó fényjátékba öltözteti a bent lévőket. Mert, hogy bútorzat az nincs a teremben, ám annál többen vannak, akik morgások, és nem leplezett gesztusok közepette fogadják a belépő Éjmágust. Körös-körül, a falak mentén leterített prémeken és zsámolyokon ülve a birodalom minden szegletének képviselője képviseli törzsét

A szövetség - novella Éjmágus tollából!

Írta: Abbas Krisztián

2018. november 02. péntek, 16:10 - Módosítás: 2018. november 02. péntek, 19:00

vagy klánját. Többek kezében boros korsó, néhányan tálcákra halmozott sültekből falatoznak, mások összehajolva egymással puszognak. Minden jelenlévő közül kiemelkedik, hatalmas szörnycsontvázból emelt trónusán ülve Khór, a főparancsnok. A trónus mellett pedig természetesen ott gubbaszt, ugrásra készen a manifesztátum, minden orkok és varkaudarok élő-eleven totemistene.

– Szavadnak álltál tehát, mágus – üdvözli a belépőt, mire népének képviselői elcsendesednek, és figyelmük a vezérré irányul. – Nem csalatkoztam benned. Híred megelőzött, és hogy a Bábormedált hordod a nyakadban, csak tovább enyhíti bizalmatlanságunk. Mond csak, hogy tettél szert a titkos talizmánra?

Éjmágus megvárja, míg ismét elül a halk moraj, majd pontosan annyi hatásszünetet tartva, amennyire okvetlen szükség van, enyhén meghajol a nagyvezír előtt, így szól:

– Mindannyiunknak vannak titkai, nagyúr. Mivé lenne a világ titokzatosság nélkül? Ha azonban kérdésed arra irányul, hogy vajon birodalmad kulcsa biztonságban van-e nálam, gyorsan megnyugtatlak. Ez a medál egyike a legbecsesebb kincseimnek, és még az életemnél is jobban vigyázok rá. Megértem a bizalmatlanságod. Moguljaid és vezérideid méltán vitatják szándékaim, hisz nem ismertek engem. De bízom benne, hogy aggodalmad sikerül eloszlatnom, és hamarosan mindkettőnk számára előnyös szövetséget sikerül szentesítenünk.

– Ismerem a fajtádat, varázsló! – emelkedik szólásra egy bölcs remete a vezér jobbján. – Minden szavad édes, mint a nektár, de nyelved halálosabb, mint bármelyik méreg. Szavaid

A szövetség - novella Éjmágus tollából!

Írta: Abbas Krisztián

2018. november 02. péntek, 16:10 - Módosítás: 2018. november 02. péntek, 19:00

elaltatják az éberséget, és ármánnyal férkőznek az elménkbe. De én jól ismerlek téged! A sorsvető csontok nem hazudnak, és én megjósoltam az eljöveteledet. Tudom, hogy a mágiád halálosabb a legélesebb bárdnál, de vajon kire sújt le ez a bárd a végső elszámolásnál? Az ellenségeidre vagy miránk, akik botor módon melléd állunk?

Éjmágus végighallgatja a vén kuruzslót, de szavait továbbra is a fővezérhez intézi.

– Alkut kötünk. Erős kontraktust, amit vérrel pecsételünk meg. Olyan bűbájt használhatnak vajákosaid, amit csak jónak vélnek erre. Alávetem magam a hatalmuknak, és hagyom, hogy megbélyegezzenek. Mindezt azért teszem, hogy bizalmad elnyerjem, nagyúr. De halljátok végre, hogy mit kérek, és mit kínálok a segítségért cserébe! – mondja halkán, és körbehordozza tekintetét a törzsfőkön, mindegyikük tekintetét állva eközben. – Egy hét múlva ismét felsorakoznak a mágusok, hogy összemérjék erejüket a nagy Stadionban, odaát Alanorban. Ott leszek én is a porondon, és terveim szerint komoly csapást mérek a többi indulóra. Tervem kész, a csapda készen áll, de a sikerhez szükségem van harcosaidra és bűbájosaidra. Kellenek, hogy sikerre vezessem a küldetést. Egy-egy apró komponenst kérek csak a legjobbaktól, hogy a megfelelő pillanatban harcba szólíthassam őket, és persze erre kérek téged is, nagyúr, hogy a totemistennel együtt az oldalamon indulj csatába...

A felhördülő jelenlévők egymás szavába vágva, üvöltve adnak hangot véleményüknek. Egyesek már a helyükről felpattanva, fegyvert rántva nekiugranának az arcátlan idegennek. Éjmágus azonban csak sejtelmesen mosolyog, rájuk se hederítve, le nem véve tekintetét az elgondolkodó Khór arcáról, aki baljával az agyaráit villogtató manifesztációt nyugtatgatja.

– Csendet! – harsogja a fővezér. – Csendet, ha mondom! Az árnyak parancsolója áll előttünk. Községes fegyvereitek hasztalan suhogtatjátok. Tudom, ki vagy, mágus, és értem szavad. De vajon miért kelnének át népem legkiválóbb bajnokai téren és időn át, hogy a te királyod arénájában hullajtsák a vérüket? Mit ajánlasz cserébe? Kincsünk, aranyunk van elég. Dicsőségre, hatalomra nem vágyunk. Asszonyaink minden kívánságunkat lesik, férfinek meg mi másra lenne még óhaja?

Éjmágus nem válaszol, hanem csettint egyet, és illúziót kelt, amit a félhomályos jurtában

A szövetség - novella Éjmagus tollából!

Írta: Abbas Krisztián

2018. november 02. péntek, 16:10 - Módosítás: 2018. november 02. péntek, 19:00

minden jelenlévő jól láthat. Egy fegyver képét jeleníti meg, ami lassan körbeforog, hogy minden oldaláról jól szemügyre vehető legyen.

– Ez itt Romboló kalapácsa. Rombolóé, aki minden varkaudar pusztítók leghatalmasabbika. Néped hőse, és példaképe! Kalapácsa pedig az örökségetek, és szent relikviátok. Történetesen tudom, hol található ez a fegyver, és hozzásegítelek téged, ha híven megharcoljátok velem ezt az arénaviadalt. És bajnokaidnak sem kell mitől tartania. Az életmentő varázstárgyból, amit a mai világban már minden kalandozó az övére akasztva hordoz, bőven akad a kastélyomban. Minden harcosodnak jut belőle. A viadalt tehát csak megnyerni tudjátok, elveszíteni nem. Arról nem is szólva, micsoda hírnévre teszel szert ezzel, minden varkaudarok és orkok legfőbb hadvezére!

A fárasztó és nehéz áldomás-lakoma még javában tart, mikor Éjmagus kisompolyog a parancsnoki jurtából. Megtapogatja bal alkarját, ahol a szövetség-tetoválás kissé még égeti bőrét, de belül határtalan elégedettséget érez. Sikerült hát! Meggyőzte a főparancsnokot, aki a sötét manifesztációval együtt ott lesz majd a porondon! Legkiválóbb orkjai és varkaudarjai pedig alig várják majd, hogy nekirontsanak bárkinek, akire a mágus csak rámutat. De korai még az öröm, van még teendő. Össze kell gyűjteni a harchoz szükséges további varázstárgyakat, és kellékeket, és persze nem ártana kikélni a leendő ellenfeleket sem. De a terv már készen áll, és csak a megvalósításra vár! Rettegj, Alanor! Jövök!

(A Beholder októberi A sokszínűség jutalma formátumban megrendezett versenyén az egyesített varkaudar-ork horda végül várakozáson alul teljesített. Ettől függetlenül, akit érdekel a pakli, és az összeállításának a szempontjai, keresse a cikket a blogon.)

Jancsár János